

[Nielsen-Man.]

jeg i og for sig slet ikke drage i Tvivl. Disse Penge kan synes smaa i en Tid, hvor Millionerne ruller, men det er jo alligevel ikke Smaaebeløb for Erhvervslivet. Naar man taler om Forsikring i Almindelighed, tænker man sig jo, at det er dem, der eventuelt kommer ud for Uheld og Skade, der har forsikret sig. I dette Tilfælde er det noget anderh; det er Arbejdsgivere og selvstændige erhvervsdrivende, som beskæftiger fremmed Arbejdskraft, der skal betale det Beløb, der her er Tale om, og det er jo muligt, at det ingen større Rolle spiller. Jeg ved dog, at de daglige Udgifter ligger haardt, ikke mindst paa de mindre erhvervsdrivende i en Tid, da Indtægterne svigter. Det kan være rimeligt, at vi ogsaa ser paa dette Forhold i det kommende Udvalg.

I det hele taget er det jo et Lovforslag, som vi alle maa se paa med en ikke ringe Sympati, og vi maa alle have Interesse i, at Vilkaarene for dem, der kommer ud for den Ulykke at komme til Skade paa Arbejdspladsen, at blive invaliderede, eller hvis Forsørger kommer ulykkeligt af Dage, rent økonomisk bliver saa gode, som det efter Omstændighedene kan lade sig gøre. Derfor vil vi ogsaa fra vor Side med Velvilje gaa ind i en Undersøgelse af dette Forslag i det Udvalg, som jeg forudser maa komme.

Jeg skal tilsige mit Partis velvillige Medvirken til en saadan Behandling og vor velvillige Medvirken til at naa det for alles Vedkommende bedste Resultat.

Jørgen Jørgensen: Det er klart, at et Forslag som dette kan intet Parti tiltræde blankt. Før vi har haft Lejlighed til at se det igennem, maa vi naturligvis alle tage et vist Forbehold over for Detailler i det. Men jeg kan paa mit Partis Vegne sige, at vi tiltræder Forslagets Hovedlinie, saaledes som den er udformet; de Medborgere, som omfattes af denne Lovgivning, har efter vor Opfattelse et særligt Krav paa Hensyn.

Man vil ofte med Hensyn til sociale Foranstaltninger kunne diskutere, om de er mere eller mindre berettigede, om de frister til det ene eller det andet, men her foreligger der ikke noget Problem i saa Henseende, her drejer det sig om at faa fastslaet, hvad Erhvervslivets forskellige Udøvere skylder hinanden, hvad man skylder de Mennesker, som staar i Gerningen. Det er altsaa i og for sig ikke noget nyt Princip, der indføres i Ulykkesforsikringen; men Spørgsmaalet er, om de Erstatninger, man hidtil har anvendt, har været rigtige, har været rundelige nok,

og om Ordningen har svaret til de forskellige Problemer, der foreligger.

Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. H. P. Johansen i, at Spørgsmaalet om 13 Ugers Bestemmelsen er et af de svage Punkter i vor Ulykkesforsikringslov; men selve Spørgsmaalet er uhyre vanskeligt at løse, fordi man her griber ind i noget, hvor man næsten ikke kan overse Konsekvenserne, og vi er jo alle Mennesker. Det, man skal sikre sig imod ved Udbetalingen af Understøttelsen, er jo, at Folk ikke bliver syge en Dag for tidligt og raske en Dag for sent, for at sige det populært, og det er naturligvis de Vanskeligheder, som man i det sagkyndige Udvalg og ogsaa andre Steder tumler med. Men jeg kan sige, at vi fra vor Side nærer nøjagtig den samme Interesse for Løsningen af dette Spørgsmaal som den, det ærede Medlem Hr. H. P. Johansen gav Udtryk for. Vi maa finde frem til en forsvaret Dækning af det Hul, der er mellem det Tidspunkt, hvor Ulykken sker, og den Dag, den paagældende kommer ind under den almindelige Ulykkesforsikring. At dette Spørgsmaal ogsaa møder stor Interesse mange andre Steder, viser jo den Omstændighed, at Arbejdsgiverne inden for mange Røg allerede nu, vel næsten kollektivt, gaar ind for et Forsøg paa at klare i alt Fald noget af det ved at tegne en frivillig Forsikring, der skulde give Mulighed for en Udbetaling af 4 Kr. 50 Øre om Dagen som Supplement til Sygekassedagpengene, efter at de 3 første Dage efter Ulykkestilfældet er forløbet. Det skulde altsaa sammen med den højeste Sygekassetakst give 10 Kr. 50 Øre om Dagen. Deri ligger for mig et Bevis paa, at ogsaa Arbejdsgiverne føler det som en Forpligtelse at medvirke til en fornuftig Løsning af dette Spørgsmaal.

Tilbagebetalingsreglen i § 4 finder jeg meget fornuftig. Jeg har selv i tidligere Tid været ude for de Vanskeligheder, der kan være ved at komme og kræve Pengene tilbagebetalt; naar man ikke ligefrem har Ret til det efter Loven, gør man det ikke. De fleste Mennesker, der kommer i den Situation, har jo et eller andet Hul, de kan putte Pengene i, men det er ganske rimeligt, at ordne det saaledes, at Loven fritages for ethvert Skin af om jeg saa maa sige, at der kan finde Dobbeltforsørgelse Sted paa Grundlag af et Ulykkestilfælde.

Med Hensyn til den Bemærkning, de sagkyndige har gjort angaaende Maksimalaarslønningen paa de 4 500 Kr.: at det maa være Genstand for en politisk Bedømmelse, hvorvidt 4 500 Kr. eller 5 000 Kr. er det